

Artonde söndagen – trofast nåd

”Böj era öron hit, och kom till mig. Hör, så får er själ leva. Jag vill sluta med er ett evigt förbund, att ni skall få all den trofasta nåd jag lovat David” (Jes 55:3. Gud är och förblir trofast. ”Evigt varar hans nåd” återkommer som en refräng i Psaltarpsalmen 136 – och likaså i hela frälsningshistorien. Gud älskar att visa oss människor sin nåd. Det förbund som upprättades med Israels folk har förevigats och blivit universellt i kyrkan. Ingenting kan ”skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre” (Rom 8:39). Men all denna nåd och kärlek måste också tas emot av var och en av oss. Vi är skapade just för att fyllas och mättas av Guds nåd. Gud förväntar sig en öppenhet och mottaglighet, så att vi låter oss älskas och förvandlas av denna hans trofasta nåd och kärlek. Man säger ibland att detta människans passiva gudsmottagande är människans högsta och största aktivitet. Som människa är jag skapad för att vara öppen och mottaglig för Guds kärlek, och detta i sin tur gör mig också mottaglig för människors kärlek. Det lilla barnet, som har kommit till som en frukt av sin mors och fars kärlek, lär sig steg för steg att bli älskad, att bli mottaglig för all den mänskliga kärlek som det har rätt till. Bakom detta finns alltid den som är all mänsklig kärleks källa, Gud själv.

Mänsklig kärlek är alltid – eller borde alltid – vara en återspeglning av Guds trofasta nåd och kärlek. Därför är det så viktigt för varje barn som växer upp att få ta emot sina föräldrars kärlek och suga åt sig den. Annars kommer alltid något att saknas och riskerar att gå galet. Samtidigt måste vår mänskliga kärlek alltid peka tillbaka på Gud och få ny kraft och inspiration hos honom. Vi är alltid svaga och bristfälliga, men samtidigt i stånd att ta emot mer och mer av Guds kärlek. Om vi inser vår svaghet och fattigdom, kan vi alltid bli överösta med nåd. Därför måste vi lära oss att hungra och törsta efter Guds trofasta nåd. Den är en källa med levande vatten som ständigt vill strömma över till oss. ”Upp, alla ni som är törstiga, kom hit och få vatten” (Jes 55:1).

I evangeliet ser vi gång på gång att Jesus vill stilla vår törst och mätta vår hunger. Både på det inre och yttre planet vill Jesus stilla och mätta oss. Det är bara han om kan ge oss det vi mest av allt behöver, hans trofasta nåd och kärlek. I dagens evangelium ser vi hur Jesus ”fylldes med medlidande” (Matt 14:14), när han såg dessa människoskaror som var som får utan herdar. I alla tider har han samma medlidande med varje människa och vill överösa henne med den nåd som kan fylla hennes djupaste behov och mätta hennes hunger efter kärlek. Som vi ser i evangeliet är detta medlidande så stort, att han också vill ge varje människa den föda, det bröd som hon behöver för att överleva.

Därför blir Jesus också bröd, Livets bröd för oss i eukaristin. Där ser vi tydligast av allt hur långt Jesus går i sin kärlek och längtan efter att mätta oss med den föda

som består till evig tid. Men han kan inte mätta oss och fylla oss med sin trofasta nåd, om vi inte har denna brinnande törst och djupa hunger efter honom. Vi behöver också hans nåd för att lära oss att hungra och törsta. Inte minst i vår värld av idag, som präglas av materiellt överflöd och övergödning, kan det vara svårt att lära sig att hungra och törsta. Vi har ju allt vad vi behöver. Samtidigt måste vi komma ihåg att en stor del av jordens befolkning inte har någonting alls. Eukaristin har faktiskt med allt detta att göra. Vi kan lära oss konsten att hungra och törsta av dem som inte har någonting alls. När vi i vår tur blir besjälade av denna hunger och törst efter Jesus som livets bröd och låter oss mättas av eukaristin, blir vi också mer medkännande med jordens alla uthungrade och utblottade folkskaror.

”Ni som inga pengar har, kom hit och hämta säd och ät. Ja, kom hit och hämta säd utan pengar och för intet både vin och mjölk” (Jes 55:1). Profetens inbjudan blir också vår inbjudan till de fattiga, vår längtan och törst efter att dela med oss och i Jesu efterföljd ge de hungrande föda. Andlig hunger och törst är alltid förknippad med materiell hunger och törst. Dagens evangelium har en eukaristisk klangbotten. Likaså måste varje eukaristi väcka oss till engagemang för de hungrande folkskaror som Jesus ständigt betraktar med medlidande. Jesus har gett oss sig själv som föda i eukaristin. Om vi verkligen tar emot honom med hela vårt hjärta, blir också vårt själviska hjärta förvandlat till ett medlidsamt och ömsint hjärta som i hans efterföljd vill dela med sig.

”Låt oss känna din närvaro i vår bön och i vårt liv, så att all vår strävan förbereds och fullbordas i din nåd”, bad vi i dagens kollektbön. Allt är nåd. Utan Guds nåd kan vi inte bestå. Av nåd har han skapat oss. Av nåd vill han frälsa oss. ”Evigt varar hans nåd”. Mer och mer kan vi ta till oss denna nåd och låta den förvandla oss. Guds trofasta nåd och kärlek är vår enda räddning, vår föda och näring. Men återigen: vi måste lära oss att ta emot den. I eukaristin får vi ta emot den på ett helt unikt och enastående sätt, men återigen: vi måste hungra och törsta efter denna nåd, så att den kan förvandla oss. Det får inte bli en rutin, en självisk vana utan ett möte med den trofasta och eviga kärlek, som genom oss vill sätta hela världen i brand. Det måste märkas på oss och vårt sätt att leva att vi verkligen hungrar och törstar efter Gud och mättas av hans nåd, så att vi längtar efter att dela med oss av det vi har fått till alla hungrande och törstande folkskaror på denna vår jord. ”Evigt vara hans nåd”, men vi får ta emot den i vår egen tid, låta oss förvandlas av den här och nu, så att vi i vår tur kan förvandla den värld som han har anförtrott åt oss.